

РЕШЕНИЕ

№ 158

гр. София, 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав**, в публично заседание на 11.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **6283** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 1 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на Е. Д., [дата на раждане], гражданин на Сърбия, с личен паспорт №[ЕИК], издаден на 03.07.2019 г. от МВР Сърбия, валиден до 03.07.2029 г., чрез адвокат О. И. Б., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, срещу Отказ с рег. № 5364р - 12682/30.05.2023 г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от Директор на Дирекция „Миграция“ при МВР. В същата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административна-производствените правила и материално-правни разпоредби. Твърди се, че същият не е мотивиран. Инвокирани са доводи, че чуждестранният гражданин е с български произход, поради което може да се възползва от възможността да му бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Заявлението е подадено надлежно по реда на чл. 34 от ППЗЧРБ и към което са приложени изискуемите документи, с което са доказани предпоставките по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ.

Д. има сключен трудов договор с българско дружество, за който е било подадено уведомление в ТД на НАП, [населено място]. Представена е и декларация от български гражданин, с нотариална заверка на подписа, че дава съгласие чужденецът да бъде регистриран по настоящ и постоянен адрес в собствения му недвижим имот.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява

лично. Упълномощеният от него адвокат Б., поддържа жалбата, по съображения, изложени в нея.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Т. оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че в оспорения акт са обсъдени всички доводи, касаещи касаещи основанията за издаване на исканото разрешение. Счита, че отказът е постановен от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения. Чуждестранният гражданин не е могъл да докаже, че са налице предпоставките по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, във връзка с чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, поради което не може да се възползва от облекчената процедура да предоставяне на постоянно пребиваване в Република България. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и обсъди приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното: Към заявлението за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, са приложени документи, съгласно чл. 34, ал. 1 от ППЗЧРБ: копие от валиден паспорт, издаден от компетентните власти на Република Сърбия, свидетелство за съдимост, удостоверение от ИА за българите в чужбина, от което е видно, че етническата принадлежност на лицето е „българска”, декларация от Симеон Т., с нотариална заверка на подписа, че същият ще осигури жилище и адресна регистрация на чужденката, в собствения му имот, находящ с в [населено място], трудов договор и др. За договора е подадено уведомление на основание чл. 62, ал. 5 от КТ в ТД на НАП, [населено място].

Видно от докладна записка, съставена от инспектор при Дирекция „Миграция“ – МВР / л.19/, след посещение на адреса, в [населено място], е установено, че на адреса има двуетажна къща, собственост на С. Т. Първият етаж е обитаем, а вторият с видимо възпрепятстван достъп. По сведения на съседите на адреса не живеят чужденци и не са живели такива, макар освен жалбоподателя, на същия да са регистрирани още пет сръбски граждани. След извършена справка за пътуване на лице – чужд гражданин, е установено, че Е. Д., гражданин на Република Сърбия за периода 01.01.2023 г. – 23.01.2023 г. има регистрирано единствено влизане на територията на страната на 16.01.2023 г. през ГКПП К. и излизане на същата дата, през същия ГКПП.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че не са налице предпоставките на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, издал оспорения отказ.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното: По допустимостта на жалбата: оспореният отказ не е връчен редовно на жалбоподателя или на упълномощения от него представител. Ето защо, съдът намира подадената жалба директно в АССГ, за постъпила в срок. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

За да издаде оспорения отказ Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че по отношение на кандидата за издаване на разрешение за постоянно пребиваване не са налице предпоставките на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. По силата на цитираната

разпоредба разрешение за постоянно пребиваване, могат да получат чужденците с български произход. Според ал. 2 от същата норма, редът за установяване на обстоятелствата и условията по ал. 1, се определят с правилника за прилагане на закона.

Съгласно чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа № 3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на Министерството на външните работи по Закона за държавните такси, могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след представяне на регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР изпращат в ДКО – МВнР документ за платена такса за визата.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице материално-правните предпоставки, даващи възможност на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да откаже издаване на исканото разрешение за постоянно пребиваване по следните съображения.

Между страните няма спор, че Е. Д. е представила всички посочени в чл. 34 от ППЗЧРБ, документи.

Основния спорен въпрос, в разглеждания казус е дали, някои от тези документи не са с невярно съдържание, съответно дали отразяват верни данни.

Според чл. 34, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ, към заявлението за постоянно пребиваване се прилагат доказателства за осигурено жилище.

Видно от обстоятелствата, отразени в цитираната по-горе докладна записка, независимо от подписаната декларация, не е установено, че Е. Д. е пребивавала или че е адресно регистрирана на посочения адрес в [населено място].

Докладната записка представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 178 от ГПК. При липса на оспорване по реда на чл. 193 от ГПК, същият има обвързваща съда материална доказателствена сила, досежно отразените в него обстоятелства, предмет на удостоверителното изявление на съставилото го длъжностно лице.

Съдът намира, че на Е. Д. не е имала намерение да пребивава на посочения адрес, тъй като лице, живеещо постоянно там е заявило, че никакви чужденци не са живели там. Не е без значение и обстоятелството, че не са представени доказателства за това, че жилището в действителност принадлежи на декларатора и че последният го е предоставил владението върху него на Е. Д. на някакво правно основание – договор за наем, учредено право на ползване и т.н.

Както бе посочено по-горе, жалбоподателят за периода 01.01.2023 г. – 23.01.2023 г. има единствено регистрирано влизане на територията на страната на 16.01.2023г. през ГКПП К. /когато е подадено и заявлението за предоставяне право на пребиваване/ и излизане на същата дата, през същия ГКПП.

От друга страна, за да се възползва от облекчената процедура по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, чужденецът, комуто не е издадена виза за дългосрочно пребиваване, следва да представи на регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов

договор, сключен за срок минимум шест месеца. Такъв договор, е представен, като в същия е посочено, че мястото на работа е в [населено място]. Прави впечатление, че договорът е сключен на 16.01.2023г., т.е. на същата дата на която е подадено и заявлението до Дирекция „Миграция“ – МВР и почти незабавно/ три дни след това/ на лицето е разрешен неплатен отпуск.

Отразеното в цитираната справка за пътувания на Е. Д. обстоятелство не е се оспорва, поради което съдът намира, че представеният трудов договор е фиктивен и е сключен единствено за целите на процедурата по издаване на разрешение за постоянно пребиваване.

Не е възможно, работник да изпълнява трудовите си задължения, след като физически отсъства от мястото, определено му според договора за изпълнението им, освен ако изрично не е предвидено работата да бъде изпълнявана дистанционно. Последното обстоятелство в случая не се установява.

Допълнителен аргумент за фиктивност на трудовия договор е липсата на длъжностна характеристика, екземпляр от която, съгласно чл. 127, ал. 1, т. 4 от КТ, се връчва на работника или служителя при сключване на трудовия договор срещу подпис и се отбелязва датата на връчването.

От изложените мотиви следва обосновавания извод, че при подаването на заявлението за издаване на разрешение за продължително пребиваване, Е. Д. е декларирала в действителност неверни обстоятелства, а именно, че има осигурено жилище и че работи по трудов договор – основание за отказ за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Така мотивиран, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд София – град, I отделение, 18-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Д., гражданин на Република Сърбия, чрез адвокат О. Б. срещу Отказ с рег. № 5364р - 12682/30.05.2023 г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от Директор на Дирекция „Миграция“ при МВР, като неоснователна.

ОСЪЖДА Е. Д., [дата на раждане] , гражданин на Република Сърбия, с личен паспорт №[ЕИК], издаден на 03.07.2019 г. от МВР Сърбия, валиден до 03.07.2029 г., да заплати на Дирекция „Миграция“ – Министерство на вътрешните работи, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: